

Héreg, 1945.III. 24

Kedves jó Barátom!

A régi világ összeomlott. Mulasztásaiért hála Istennek, nem érzem magam felelősnek. Nagyon mély változás lép a helyébe, amelyet megértettünk és felelőséggel együtt készültünk a nagy feladatra, hogy szerencsétlen országunk az új világba annak helyes felismerésével illeszkedjék bele. Az átmenetet a tatai "mintajárásban" akartuk átélni, amelynek fejlesztéséért teljes odaadással éltem. Pájjalom a háberu ezt a járást, várakozáson ellenére kegyetlenül megtaposta és itt a tegnapi napon a lelki megpróbáltatásnak olyan mélypontjára jutottunk, amely elzárja az átjutás útját és elveszi a jövőbeli eredményes közreműködés reményét.

Tegnap reggel két vöröses katonát elraboltunk pénzünk jelentékeny részét, órát és aranyat követelt. Mivel két óránkat előző nap rabolták el, nem adhattam. Erre kihajtottak az udvarra, felrobbantottak mellettem egy kézi-gránátot és követelték, hogy menjek odább, mert rám akar egyet dobni. Mivel szilárdan állítottam, hogy nem adhatok, lassan megnyugodtak. Az egyik katonát azonban estig házukban maradt. Délután egy tiszt és még két másik katonát jött hozzánk és az itt lévő gróf Pirit akarta magával vinni. Mivel az nem ment, a szobákban, jelenlétünkben rálőtt, úgy hogy a golyó a fejére fölött a falba furódott. Erre a tiszt, aki nem volt ugyan józan, kiteszketta a katonát. A reggel óta itt maradt katonát közben Csabánéra vetett szemet és azzal ment el, hogy éjjelszeretne másik három katonával visszajönni. Mondtuk, hogy nincs helyünk. Este 9 órákor újból kopogtak és bejött a tiszt, aki délután volt itt, az a katonát, aki rálőtt G.P.-re és még egy idősebb tiszt, aki mérnöknek mondta magát. Követelték, hogy G.P. és Csabáném menjen velük. Közben kiteszketta minket a konyhába, miközben a katonák engem ököllettel megvert. Mialatt a délutáni tiszt a szobákban egy zsákra

lem men-
tek.

rálőtt rálőtt, kinn az idősebb tiszt szavával tartott beszédet, amelynek nek mutatkozott mendván, hogy a másik kettő kissé ivott. Közben erősen nézte a feleségemet és elővette egy kiskunfélegyházi zenetanár feleségének fényképét és mutatta, hogy a feleségem mennyire hasonlít rá. Mire a másik tiszt elkészült, az idősebb kijelentette, hogy a két nőnek azonnal velük kell mennie "delgozni a konyhán", amint a Szovjetben is mindenkinek delgoznia kell és pedig G.P.-nek és Ty.E.-nek, aki Diának rekona. Újból pisztolyt vettek elő, ezeknek menniök kellett, ők pedig "viszontlátásra" köszönnéssel távoztak.

Ez az a helyzet, amelyet Felelőséggel együtt nem idegösszeroppanásból, hanem a körülmények teljes áttekintésével olyannak érzünk, amelyet mély megaláztatás nélkül átélni nem lehet és csak a közt van választásunk, hogy azonnal önként és együtt vessünk annak véget, vagy egy-két napon belül, esetleg egymástól elszakítva és megkínözva jussunk a végére. Tudod, hogy mennyire vallásosak és Istenfélők vagyunk és mély lelki elmélyüléssel, Isten kegyelmét kérve és összes bűneink újbóli megbánásával határoztuk el a halálban való együttmaradást abban a reményben, hogyha a katonák a háberuban nem gyilkos, akkor a jó Isten előtt ebben a helyzetben mi sem leszünk öngyilkosok és a Boldogságos Szűz Mária és minden angyal és minden szent imádságára "partem aliquam et societatem donare dignabitur cum suis Sanctis Apostolis, Martiribus et omnis Sanctis intra quorum nos consortium non aestimatur meritis, sed veniae largite admittebit."

Jóságos megítélésedre kell bízunk, hogy az egyházi temetés tisztességében részeseülhetünk-e és mindenestre kérünk, hogy értünk Gyula barátunkkal együtt buzgón imádkozni és szentmisét mondani méltóztassatok.

D.-nál hagytam megmaradt pénzünket 3000 pengőt, azzal a kívánsággal, hogy azt Hozzád juttassa el. Arra kérlek, hogy abból egyszerű temetésünk költségeit fedezni és alkalmas időben arról is gondoskodni méltóztassatok, hogy egy szekér a koporsóinkat hátára a családi sírboltunkba átszállítsa. A megmaradt pénzt pedig lég-szíves a héregi egyházközség céljaira

fordítani, legjobb belátásod szerint.

Nem tudom, hogy Édesanyám, akit végtelenül szeretek és 76 éves, valamint öcsém, akinél most lakik, Budapesten élnek-e? Az a kérés, hogy a mellékelt levelet, az első alkalommal hozzá eljuttatni méltóztassál. Lennél szives ugyanekkor a Magyar Közigazgatástudományi Intézetet /Kiss I. és Elek P./ is értesíteni, megmondván nekik, hogy állandóan a legnagyobb szeretettel gondoltam rájuk és többi kedves tanítványaimra és imádkoztam mindig értük. Azt hiszem méltányolják, hogy méltatlan és megaláztatott életet élhetnek nem tartok és azt szeretném hinni, hogy életemet így sem fogják befejezetlenné tartani.

Dicséretesék az Isten Ur Jézus Krisztus mindörökkön örökké. Amen.

Magyary Zoltán

Magyar Szófan

Buenos Aires

Héreg, 1945. III. 24.

(Másdata)

Kedves, jó Barátom !

A régi világ összeomlott. Mulasztásaiért, hála Istennek nem érzem magamat felelősnek. Nagyon mély változás lép a helyébe, amelyet megértettünk és Feleségemmel együtt készültünk a nagy feladatra, hogy szerencsétlen országunk az új világba annak helyes felismerésével illézkedjék bele. Az átmenetet a tatai "mintajárásban" akartuk átélni, amelynek fejlesztéséért teljes odaadással éltem. Fájdalom, a háboru ezt a járást várakozásom ellenére kegyetlenül megtaposta és itt a tegnapi napon a lelki megpróbáltatásnak olyan mélypontjára jutottunk, amely elzárja az átjutás útját és elveszi a jövőbeli eredményes közreműködés reményét.

Tegnap reggel két vöröse katona elrabolta pénzünk jelentékeny részét és órákat és aranyat követelt. Mivel két óránkat előző nap rabolták el, nem adhattam. Erre kihajtottak az udvarra, felrobbantottak mellettem egy kézigránátot, és követelték menjek odébb, mert rám akar egyet dobni. Mivel szilárdan állítottam, hogy nem adhatok, lassan belenyugodtak. Az egyik katona azonban estig a házunkban maradt. Délután egy tiszt és két másik katona jött hozzánk, és az itt lévő Gróf Pirit akarta magával vinni. Mivel az nem ment, a szobánkban jelenlétünkben rálőtt úgy, hogy a golyó a feje fölött a falba furodott. Erre a tiszt, aki nem volt ugyan józan, kituszkolta a katonát. A reggel óta itt maradt katona közben Csabánéra vetett szemet és

azzal ment el, hogy éjjelre szeretném három más katonával visszajönni. Mondtuk, hogy nincs helyünk. Este kilenckor újból kopogtak a bejött az a tisztt, aki délután volt itt, az a katona aki rálétt a Gróf Pitire, és még egy idősebb tisztt, aki mérnöknek mondta magát. Követelték, hogy G.P. és Cs.-né menjen velük. Nem mentek. Közben kituszkoltak mindünket a konyhába, miközben a katona ököllel engem megvert. Mialatt a szobákban a délutáni tisztt egy zsákra valótt rabolt, kinn az idősebb tisztt szóval tartott minket, előzőkenynek mutatkozott, mondván, hogy a másik kettő egy kicsit ivott. Közben erősen nézte a Feleségemet, és elővett egy kiskunfélegyházaiz zenetanár feleségének a fényképét és mutatta, hogy a Feleségem mennyire hasonlít rá. Mire a másik tisztt elkészült, az idősebb kijelentette, hogy két nőnek azonnal velük kell mennie, "dolgozni a konyhában", amint a Szovjetben is mindenkinek dolgoznia kell, és pedig G.P.-nek és Ty.E.-nek, aki Diánék rokona. Újból pisztolyvettek elő, azoknak menniök kellett, ők pedig "Viszontlátásra" köszönéssel távoztak.

Ez az a helyzet, melyet Feleségemmel együtt nem idegösszeroppanásból, hanem a körülmények teljes áttekintésével olyanak érzünk, amelyet mély megaláztatás nélkül átélni nem lehet, s csak a közt van választásunk, hogy azonnal együtt és önként vessünk annak véget, vagy egy-két napon belül, esetleg egymástól elszakítva és megkínözva jussunk a végére. Tudod, hogy mennyire vallásosak és istenfélők vagyunk és mély lelkielmélyüléssel, Isten kegyelmét kérve, és összes bűneinkk újabb megbánásával határoztuk el a halálban való együttmaradást abban a reményben, hogyha a katona a háboruban nem gyilkos, ~~akkor~~, akkor a Jóis-

ten előtt ebben a helyzetben mi sem leszünk öngyilkosok és a Boldogságos Szűz Mária és *ark*angyal és szent imádságára "Partem aliquam et societatem donare dignebitur cum suis Sanctis Apostolis, Martiribus et omnibus Sanctis intra quorum nos consortium non aestimaverit meriti, sed veniae largite admitebit."

Jóságos megítélésédre kell biznunk, hogy egyházi temetés tisztességében részesülhetünk-e és mindenesetre kérünk, hogy értünk Gyula barátunkkal együtt buzgon imádkozni és szentmisét mondani méltóztassatok.

Dxxx Dxxx-nál hagytam a megmaradt pénzünket, 3000 P-t, azzal a kívánsággal, hogy azt Hozzád juttassa el. Arra kérlek, hogy abból egyszerű eltemetésünk költségeit fedezni és alkalmas időpontban arról is gondoskodni méltóztassál, hogy egy szekér koporsóinkat Tatára, a környei uti temetőben lévő családi sírboltunkban átszállítsa. A megmaradó pénzt pedig légy szives a héregi egyházközség céljaira fordítani legjobb belátásod szerint.

Nem tudom, hogy Édesanyám, akit végtelenül szeretek, és 76 éves, valamint Öcsém, akinél most lakik, Budapesten élnek-e? Az a kérésem, hogy a mellékelt levelet, az első alkalommal hozzá eljuttatni méltóztassál. Lennél szives ugyanakkor a Magyar Közigazgatástudományi Intézetet/Kiss István és Elek Péter/ is értesíteni, megmondván nekik, hogy állandóan a legnagyobb szeretettel gondoltam Rájuk és Többi kedves Tanítványaimra és imádkoztam mindig értük. Azt kérem méltányolják, hogy méltatlan és megalázott életet élhetőnek nem tartok, és azt szeretném hinni, hogy életemet így sem fogják befejezetlennek tartani.

Dicsértessék az Ur Jézus Krisztus mindörökkön örökké.
Amen !

Magyary Zoltán.

Kedves Plébános Ur ! Ezt a levelet, amely az én érzése-
imet 100 %-ban tartalmazza, kérem, hogy egyszer kivonatosa-
n írja meg Hadzsy Olga szoc. test.társ. /Schlachta/ rendtagnak /XI.Ábel
Jenő utca 23, vagy Magyar-Francia Pamutipargyár/ aki a legjobb ba-
rátom. Utolsó percemig nagy szeretettel gondoltam rá, s kérem,
hogy imádkozzon ő is értünk. Tisztelettel, szeretettel /Annuskának/

Magyary Zoltánné

archivum 94

Kedves, jó Barátom!

A régi világ összeomlott. Mulasztásaiért, hála Istennek nem érzem magamat felelősnek. Nagyon mély változás lép a helyébe, amelyet megértettünk és Feleségemmel együtt készültünk a nagy feladatra, hogy szerencsétlen országunk az új világba annak helyes felismerével illeszkedjék bele. Az átmenetet a tatai "mintajárásban" akartuk átélni, amelynek fejlesztéséért teljes odaadással éltem. Fájdalom, a háború ezt a járást várakozásom ellenére kegyetlenül megtaposta és itt a tegnapi napon a lelki megpróbáltatásnak olyan mélypontjára jutottunk, amely elzárja az átjutás útját és elveszi a jövőbeli eredményes közreműködés reményét.

Tegnap reggel két vörös katona elrabolta pénzünk jelentékeny részét és órákat és aranyat követelt. Mivel két óránkat előző nap rabolták el, nem adhattam. Erre kihajtottak az udvarra, felrobbantottak melletttem egy kézigránátot, és követelték, menjek odébb, mert rám akar egyet dobni. Mivel szilárdan állítottam, hogy nem adhatok, lassan belegyugodtak. Az egyik katona azonban estig a házunkban maradt. Délután egy tiszt és két másik katona jött hozzánk, és az itt lévő Gróf Pirit akartta magával vinni. Mivel az nem ment, a szobánkban jelenlétünkben rálőtt a golyó a feje fölé a falba furodott. Erre a tiszt, aki nem volt ugyan józan, kitudszkolt a katonát. A reggel óta itt maradt katona közben Csabánéra vetett szemet és azzal ment el, hogy éjjelre szeretne három más katonával visszajönni. Mondtuk, hogy nincs helyünk. Este kilenckor újból kopogtak, s bejött az a tiszt, aki délután volt itt, az a katona, aki rálőtt a Gróf Piritre, és még egy idősebb tiszt, aki mérnöknek mondta magát. Követelték, hogy G.P. és Cs.-né menjen velük. Nem mentek. Közben kitudszkoltak mindünket a konyhába, miközben a katona ökölrel engem megvert. Mialatt a szobákban a délutáni tiszt egy zsákra való rabolt, kinn az idősebb tiszt szóval tartott minket, előzőkenynek mutatkozott, mondván, hogy a másik kettő egy kicsit ivott. Közben erősen nézte a Feleségemet, és elővette egy kiskunfélegyházi zenetanár feleségének a fényképét és mutatta, hogy a Feleségem mennyire hasonlít rá. Mire a másik tiszt elkészült, az idősebb kijelentette, hogy két nőnek azonnal velük kell mennie, "dolgozni a konyhán", amint a Szovjetben is mindenkinek dolgoznia kell, és pedig G.P.-nek és Ty.E.-nek, aki Diának rokona. Újból pisztolyt vettek elő, azoknak menniük kellett, ők pedig "Viszontlátásra" köszönéssel távoztak.

Ez az a helyzet, amelyet Feleségemmel együtt nem idegösszeroppanásból, hanem a körülmények teljese áttekintésével olyannak érzünk, amelyet mély megaláztatás nélkül átélni nem lehet, s csak a közt van választásunk, hogy azonnal együtt és önként vessünk annak véget, vagy egy-két napon belül, esetleg egymástól elszakítva és megkínózva jussunk a végére. Tudod, hogy mennyire vallásosak és istenfélők vagyunk és mély lelki elmélyüléssel, Isten kegyelmét kérve, és összes bűneink újabb megbánásával határoztuk el a halálban való együttmaradást abban a reményben, hogyha a katona a háboruban nem gyilkos, akkor a Jóisten előtt ebben a helyzetben mi sem leszünk öngyilkosok, és a Boldogságos Szűz Mária és arkangyal és szent imádságára "Partem aliquam et societatem donare dignabitur cum suis Sanctis Apostolis, Martiribus et omnibus Sanctis iniquorum nos consortium non aestimaverit meriti, sed veniae largite admittebit."

Jóságos megítélésedre kell bízunk, hogy egyházi temetés tisztességében részesülhetünk e és mindenestre kérünk, hogy értünk Gyula barátunkkal együtt buzgón imádkozni és szentmisét mondani méltóztatassatok. Dxxx Dxxx-nál hagytam a megmaradt pénzünket, 3000 P-t azzal a kívánsággal, hogy az Hozzád juttassa el. Azra kérlek, hogy abból egyszerű eltemetésünk költségeit fedezni és alkalmas időpontban arról is gondoskodni méltóztatással, hogy egy szekér a koporsóinkat Tatára, a környei

archivum: 94

uti temetőben lévő családi sírboltunkba átszallítsa. A megmaradó pénzt pedig légy szives a héregi egyházközség céljaira fordítani legjobb belátásod szerint.

Nem tudom, hogy Edesanyám, akit végtelenül szeretek, és 76 éves, valamint Ocsém, akinél most lakik, Budapesten élnek e? Az a kérésem, hogy a mellékelt levelet, az első alkalommal hozzá eljuttatni méltóztassál. Lennél szives ugyanakkor a Magyar Közigazgatástudományi Intézetet /Kiss István és Elek Péter/ is értesíteni, megmondván nekik, hogy állandóan a legnagyobb szeretettel gondoltam rájuk és Többi kedves Tanítványaimra és imádkoztam mindig értük. Azt kérem, méltányolják, hogy méltatlan és meg-alázott életet élhetnek nem tartok, és azt szeretném hinni, hogy életemet így sem fogják befejezetlenné tartani.

Dicsértessék az Ur Jézus Krisztus mindörökre örökké. Amen!

Magyary Zoltán.

Kedves Plébános Ur! Ezt a levelet, amely az én érzéseimet 100 %-ban tartalmazza, kérem, hogy egyszer kivonatossan írja meg Hadzsy Olga szoc. test. társ. /Schlachta/ rendtagnak /XI. Abel Jenő utca 23, vagy Magyar-Francia Pamutipargyár/ aki a legjobb barátom. Utolsó peremig nagy szeretettel gondoltam rá, s kérem, hogy imádkozzon ő is értünk. Tisztelettel, szeretettel /Annuskának/

Magyary Zoltánné.

archivum: 94

archivum: 94

archivum: P. I.

Héreg, 1945. III. 24.

Kedves, jó Barátom !

A régi világ összeomlott. Mulasztásaiért, hála Istennek nem érzem magamat felelősnek. Nagyon mély változás lép a helyébe, amelyet megértettünk és Feleségemmel együtt készültünk a nagy feladatra, hogy szerencsétlen országunk az új világba annak helyes felismerésével illeszkedjék bele. Az átmenetet a tatai "mintajáráshan" akartuk átélni, amelynek fejlesztéséért teljes odaadással éltem. Fájdalom, a háboru ezt a járást várokozásom ellenére kegyetlenül megtaposta és itt a tegnapi napon a lelki megpróbáltatásnak olyan mélypontjára jutottunk, amely elzárja az átjutás utját és elveszi a jövőbeli eredményes közreműködés reményét.

Tegnap reggel két vörös katona elrabolta pénzünk jelentékeny részét és órákat és aranyat követelt. Mivel két óránkat előző nap rabolták el, nem adhattam. Erre kihajtottak az udvarra, felrobbantottak mellettem egy kézigránátot, és követelték menjek odébb, mert rám akar egyet dobni. Mivel szilárdan állítottam, hogy nem adhatok, lassan belenyugodtak. Az egyik katona azonban estig a házunkban maradt. Délután egy tiszt és két másik katona jött hozzánk, és az itt lévő Gróf Pirit akarta magával vinni. Mivel az nem ment, a szobánkban jelenlétünkben rálott úgy, hogy a golyó a feje fölött a falba furodott. Erre a tiszt, aki nem volt ugyan józan, kituszkolta a katonát. A reggel óta itt maradt katona közben Csabánéra vetett szemet és

azzal ment el, hogy éjjelre szeretne három más katonával visszajönni. Mondtuk, hogy nincs helyünk. Este kilenckor újból kopogtak a bejött az a tisztt, aki délután volt itt, az a katona aki rálött a Gróf Pitire, és még egy idősebb tisztt, aki mérnöknek mondta magát. Követelték, hogy G.P. és Cs.-né menjen velük. Nem mentek. Közben kituszkoltak mindünket a konyhába, miközben a katona ököllel engem megvert. Mialatt a szobákban a délutáni tisztt egy zsákra valót rabolt, kinn az idősebb tisztt szóval tartott minket, előzőkenynek mutatkozott, mondván, hogy a másik kettő egy kicsit ivott. Közben erősen nézte a Feleségemet, és elővett egy kiskunfélegyházai zenetanár feleségének a fényképét és mutatta, hogy a Feleségem mennyire hasonlít rá. Mire a másik tisztt elkészült, az idősebb kijelentette, hogy két nőnek azonnal velük kell mennie, "dolgozni a konyhában", amint a Szovjetben is mindenkinek dolgoznia kell, és pedig G.P.-nek és Ty.E.-nek, aki Diánék rokona. Újból pisztolyvettek elő, azoknak menniök kellett, ők pedig "Viszontlátásra" köszönéssel távoztak.

Ez az a helyzet, melyet Feleségemmel együtt nem idegösszeroppanásból, hanem a körülmények teljes áttekintésével olyanak érzünk, amelyet mély megaláztatás nélkül átélni nem lehet, s csak a közt van választásunk, hogy azonnal együtt és önként vessünk annak véget, vagy egy-két napon belül, esetleg egymástól elszakítva és megkínözva jussunk a végére. Tudod, hogy mennyire vallásosak és istenfélők vagyunk és mély lelkielmélyüléssel, Isten kegyelmét kérve, és összes bűneinket újabb megbánásával határoztuk el a halálban való együttmaradást abban a reményben, hogyha a katona a háboruban nem gyilkos, ~~elke~~, akkor a Jóis-

ten előtt ebben a helyzetben mi sem leszünk öngyilkosok és a Boldogságos Szűz Mária és ~~az~~ angyal és szent imádságára "Partem aliquam et societatem donare dignebitur cum suis Sanctis Apostolis, Martiribus et omnibus Sanctis intra quorum nos consortium non aestimaver meriti, sed veniae largite admitebit."

Jóságos megítélésedre kell bízunk, hogy egyházi temetés tisztességében részesülhetünk-e és mindenesetre kérünk, hogy értünk Gyula barátunkkal együtt buzgon imádkozni és szentmisét mondani méltoztassatok.

Döck Döck-nál hagytam a megmaradt pénzünket, 3000 Ft, azzal a kívánsággal, hogy azt Hozzád juttassa el. Arra kérlek, hogy abból egyszerű eltemetésünk költségeit fedezni és alkalmas időpontban arról is gondoskodni méltoztassál, hogy egy szekér koporsóinkat Tatára, a környei uti temetőben lévő családi sírboltunkban átszállítsa. A megmaradó pénzt pedig légy szives a helyi egyházközség céljaira fordítani legjobb belátásod szerint.

Nem tudom, hogy Édesanyám, akit végtelenül szeretek, és 76 éves, valamint Öcsém, akinél most lakik, Budapesten élnek-e? Az a kérésem, hogy a mellékelt levelet, az első alkalommal hozzá eljuttatni méltoztassál. Lennél szives ugyanakkor a Magyar Közigazgatástudományi Intézetnél/Kiss István és Elek Péter/ is értesíteni, megmondván nekik, hogy állandóan a legnagyobb szeretettel gondoltam rájuk és Többi kedves Tanítványaimra és imádkoztam mindig értük. Azt kérem méltanyolják, hogy méltatlan és megalázott életet élhetőnek nem tartok, és azt szeretném hinni, hogy életemet így sem fogják befejezetlennek tartani.

Dicsérettessék az Ur Jézus Krisztus mindörökkön örökké.

Amen !

Magyary Zoltán.

Kedves Plébános Ur ! Ezt a levelet, amely az én érzése-
imet 100 %-ban tartalmazza, kérem, hogy egyszer kivonatossan írja
meg Hadzsy Olga szoc. test.társ. /Schlachta/ rendtagnak /XI.Ábel
Jenő utca 23, vagy Magyar-Francia Pamutipargyár/ aki a legjobb ba-
rátom. Utolsó percemig nagy szeretettel gondoltam rá, s kérem,
hogy imádkozzon ő is értünk. Tisztelettel, szeretettel /Annuskának

Magyary Zoltánné